

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 2394/2015
10.02.2016. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Миломира Николића, председника већа, Марине Говедарица и Слађане Накић-Момировић, чланова већа, у парници тужиоца Г.Ј., из Н., чији је пуномоћник Ђ.Б., адвокат из Н., против туженог D.S. ДОО из Б., кога заступа С.Р., адвокат из Б., ради поништаја споразума о престанку радног односа, одлучујући о ревизији тужиоца, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 1706/15 од 11.08.2015. године, у седници већа одржаној 10.02.2016. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 1706/15 од 11.08.2015. године.

Образложење

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж1 1706/15 од 11.08.2015. године, одбијена је жалба тужиоца и потврђена је пресуда Основног суда у Нишу П1 2676/12 од 17.03.2015. године. Том пресудом је одбијен тужбени захтев којим је тужилац тражио да се поништи споразум о престанку радног односа број 2627 закључен дана 18.10.2012. године, да се обавезе тужени да тужиоца врати на рад, а тужилац је обавезан да туженом на име трошкова парничног поступка исплати износ од 70.500,00 динара.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужилац је благовремено изјавио ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Испитујући побијану пресуду у смислу одредбе члана 408. Закона о парничном поступку, Врховни касациони суд је нашао да ревизија тужиоца није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка на коју ревизијски суд пази по службеној дужности. Ревизијом се

неосновано указује на битну повреду одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 12. ЗПП, будући да пресуда садржи јасне и потпуне разлоге о битним чињеницама који нису противречни изведеним доказима и нема недостатака због којих се не би могла испитати.

Разлози ревизије о погрешно примењеном материјалном праву нису основани.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је код туженог засновао радни однос на неодређено време по уговору о раду бр. 100914 дана 15.05.2012. године и обављао је послове виљушкарите III у Сектору операције. Даном 12.10.2012. године, путем сигурносних камера је утврђено да је тужилац, на раду, покушао да отуђи робу из просторија послодавца. По прегледу снимка, истог дана, службена лица послодавца су затражила од тужиоца писмену изјаву, што он није прихватио, већ је тог дана потписао споразум о престанку радног односа и истовремено је обавестио послодавца да је нашао нови посао, да би даном 13.10.2012. године доставио туженом писмену изјаву о једностраном раскиду споразума. Тужиоцу је престао радни однос по споразуму са послодавцем даном 18.12.2012. године, а у члану 3. Споразума тужени је упозорио тужиоца да овај споразумни престанак радног односа искључује право тужиоца на новчану накнаду за случај незапослености.

Код овако утврђеног чињеничног стања, правилна је оцена нижестепених судова да нема услова за поништај споразума о престанку радног односа и да тужени није у обавези да тужиоца врати на рад.

Према члану 175. Закона о раду, радни однос може да престане споразумом између запосленог и послодавца. Одредбом члана 177. овог закона, прописано је да радни однос престаје на основу писаног споразума послодавца и запосленог, а да је пре потписивања споразума, послодавац дужан да запосленог писаним путем обавести о последицама до којих долази у остваривању права за случај незапослености.

У поступку је утврђено, да је тужиоцу по споразуму са послодавцем престао радни однос, у свему у складу са цитираном одредбом Закона о раду, с обзиром да је споразум закључен у писаној форми и потписан од стране тужиоца и туженог. Споразум о престанку радног односа треба да буде израз слободне и јасне воље уговорача, а запослени мора да буде свестан њеног значаја и последица. Тужилац је потписао споразум и на тај начин је изразио јасну и слободну вољу да му радни однос престане, а није доказао постојање мана воље (заблуде), у смислу члана 61. став 1. Закона о облигационим односима, којом је прописано да је заблуда битна ако се односи на битна својства предмета, на лице са којим се закључује уговор ако се закључује с обзиром на то лице, као и на околности које се по обичајима у промету или по намери странака сматрају одлучним, а странка која је у заблуди не би иначе закључила уговор такве садржине. Поводом догађаја од 12.10.2010. године, тужени је тражио од тужиоца писмену изјаву, што нема значај битне заблуде у смислу наведене одредбе закона, због чега се не ради о мани воље која споразум чини ништавим (рушљивим), а наводи ревизије о погрешно примењеном

материјалном праву нису основани.

Из наведених разлога, на основу члана 414. став 1. Закона о парничном поступку, одлучено је као у изреци пресуде.

**Председник већа-судија
Миломир Николић,с.р.**